

Nicole's nieuwsbrief nummer 5:

Proloog:

Voordat ik begin met mijn verhaal, wil ik aan iedereen die ik misschien heb beledigd met mijn anekdote over Jazzmuziek, mijn excuses aanbieden.

Boi vroeg zich af of het verstandig was dit soort meningen te verkondigen, aangezien er tussen de >60 mensen die onze nieuwsbrieven ontvangen misschien wel Jazz-liefhebbers zijn, die zich ergeren aan mijn beschrijving.

En hoewel hij het eigenlijk niet echt meende, bedacht ik me dat dit nog niet zo'n vreemde gedachte is.

Zonder hier persoonlijk een opmerking over gekregen te hebben, toch even het volgende:

Ik hoop dat duidelijk is dat het steeds MIJN meningen en gevoelens zijn, die ik beschrijf in deze nieuwsbrieven en dat dat dan voor een aantal mensen misschien ongenuanceerde meningen zijn, kan ik begrijpen.

Een tipje: neem een en ander ook liever niet al te serieus.

Er zijn waarschijnlijk ook mensen die de rillingen over de rug voelen lopen en met alle liefde de dierenbescherming op mijn dak willen sturen, als ik 'vertel' dat ik een spin naar gene zijde heb geholpen.

Het heeft er ook mee te maken dat ik voorgaande jaren mijn nieuwsbrieven, vrouwenmailtjes noemde, en de naam zegt het al, ze werden alleen gelezen door vrouwelijke familieleden, vriendinnen en vrouwelijke collega's.

Iedereen kende me, en we waren allemaal gelijkgestemden.

Nu is de situatie iets anders, met alle risico's natuurlijk.

Maar gelukkig zitten er 'delete' knoppen op computers, tablets, notebooks en telefoons, en dat scheelt dan wel weer.

Maar nogmaals, het laatste dat ik wil is mensen krenken of ergeren met de inhoud van mijn nieuwsbrieven.

Na dit toch even gezegd te hebben, vervolg ik bij deze mijn 5e nieuwsbrief (voorheen beter bekend als 'vrouwenmailtje').

Zoals Boi al aankondigde in zijn nieuwsbrief hebben we onze eerste echte parade meegemaakt.

Het was de Parade van *Krewe du Vieux*.

Mensen die we spraken, lieten ons weten dat ze dit één van de leukste parades vonden, en we moesten hem ècht gaan kijken.

Nou ja, het werd snel duidelijk waarom....

Boi is er inhoudelijk al ietwat dieper op ingegaan.

Het was trouwens meteen de vuurdoop van zijn *Mardi Gras Costume*.

Ik had besloten dat mijn prioriteit lag bij het warm gekleed gaan.

De parade was 's avonds en de temperatuur zou dicht bij het vriespunt liggen.

Ric en Darron waren bij vrienden die wonen op de route van de parade.

Toen ze ons zagen, werden we meteen uitgenodigd mee naar binnen te gaan, waar de hele tafel vol stond met lekkere hapjes en drankjes.

De sfeer tijdens de parade was erg gezellig en relaxed.

Omdat het 's avonds was, was er veel gewerkt met lichtjes, wat toch altijd voor een bijzondere sfeer zorgt.

Boi besloot aan de overkant van de weg te gaan staan, omdat hier wat meer licht was om zijn foto's te kunnen maken.

Hij had hiervoor een speciaal trapje gekocht, zo stond hij wat hoger.

Kunnen jullie de fotograaf op onderstaande foto ontdekken?

Klein puntje van kritiek:

De '*Throws*' waar iedereen het altijd over heeft, waren in dit geval zeer armoedig.

Volgens Darron kwam dit omdat we redelijk aan het begin van de route stonden.

Al moest hij toegeven dat hij nog nooit met niets naar huis is moeten gaan.

Op zondag hadden we het grandioze idee buiten de deur te gaan brunchen (we hadden nog niet ontbeten en het was inmiddels lunchtijd).

We hebben dit wel vaker gedaan maar we kwamen er nu achter dat zondag niet de handigste dag is om zoiets te plannen.

Het bleek bij onze eerste keuzes van restaurantjes zo druk, dat de wachttijden voordat we aan de beurt waren om te kunnen gaan zitten en bestellen, minstens een uur waren.

Op onze zoektocht naar een vervangende eetgelegenheid, kwamen we langs *Ring of Fire*. Hier bleken ze bij nader inzien alleen gerechten met hete kip te serveren.

Als rasechte vegetariërs zijn we daar toch maar blijven hangen.

Ik koos voor kip met Belgische wafel (ik had al geoefend tijdens de *Award* uitreiking, dus wist wat ik kon verwachten).

Boi wees me er gelukkig op dat ik kon kiezen welk '*heat level*' ik wilde, en aangezien pittig eten niet zo mijn ding is, zei ik er duidelijk bij dat ik graag '*coole kip*' wilde.

Ik dacht dat ik 3 bescheiden stukjes kip zou krijgen op mijn wafel, dat stond bij het gerecht vermeld, tja, wat verwacht je voor \$6.

Maar het bleken 3 royale stukken kipfilet te zijn.

Die ik dus niet op kreeg en in een *doggy bagje* (soort van) mee naar huis nam.

Op weg naar huis, signaleerde ik een hoopje in elkaar gedraaide *beads* (de kralenkettingen waar de *Mardi Gras* van New Orleans zo bekend om is, aangezien de carnavalswagens of *floats* hier

KILO'S van uitgooien). Mijn eerste reactie was ze op te rapen, maar volgens Boi zouden we er nog genoeg krijgen tijdens de parades.

Maar ik heb hier, gezien de ervaring met de eerste parade, een hard hoofd in....maar we zullen zien.

We zien trouwens veel kerstversieringen die zijn blijven hangen en staan van kerstmis en die nu getransformeerd zijn tot *Mardi Gras* decoratie.

Een kerstboom met allemaal *beads* erin gehangen of kransen die nu paars-groen-goud versierd zijn.

Ik houd wel van die praktische aanpak!

Het zal voor de meeste lezers inmiddels wel duidelijk zijn: we voelen ons heel erg thuis.

Niet in het minst door onze gezellige *shotgun*.

Maar wat maakt een huis je thuis?

Het is een gevoel dat je hebt, maar ook vertrouwdheid met geuren en vooral geluiden.

Ik dacht dat het leuk zou zijn eens een opsomming te geven van een aantal geluiden in en om het huis:

- de houten vloer die steeds op dezelfde plek kraakt.

- het (absurd harde) getik van de regen op het kastje van de airco dat buiten hangt.

- rustige stem van Jeff, onze huiseigenaar en buurman en het gestommel van hem en Melissa.

De muren tussen onze huizen zijn erg dun, waardoor je veel van elkaar hoort (iets dat wij in Nederland niet gewend zijn).

Maar we houden netjes rekening met elkaar, dus dat gaat prima.

- De andere buurman (*uncle Ken*) die altijd buiten in zijn zetel (bijna een twee-zits bankstel) op de *porch* zit en vaak bezoek heeft.

Het is er meestal een gezellige boel.

Hij is ook een beetje de informele burgerwacht van de straat, volgens mij.

- Markey's* bar op de hoek van de straat, waar vaak mensen buiten zitten

- de vuilniswagen die op maandag en donderdag om half 7 's ochtends met groot '*laweit*' de containers komt legen.

- Het rammelen met de containerbakken door de burens als ze deze op straat zetten om een parkeerplaats te reserveren voor hun huis en die dan even later versleept worden door andere buurtbewoners om er vervolgens HUN auto neer te zetten.

- De zwervkatten die krabben aan de deur, die niet naar binnen mogen, maar die dikker zijn dan menig huiskat, aangezien ze blijkbaar door veel mensen, waaronder Melissa, gevoerd worden.

- Vogels met net een wat ander fluitje dan in Nederland. Volgens Boi zijn het bluejays.
- De trein, die bij gebrek aan een bewaakte spoorwegovergang, regelmatig fluit, als waarschuwing dat hij eraan komt.

-Steeds dezelfde hond die af en toe blaft.

-De zaate *hermenie* van de buurt die regelmatig rondtrekt, zeker tijdens het *Mardi Gras* seizoen.

-Af en toe wat live muziek van een repeterend bandje of zoiets, even verderop in de straat.
-Een haan die, een paar blokken verder, kraait zoals de bussen rijden, dus als hij zin heeft.
Dit kan zijn om 9 uur 's morgens, maar ook om 1 uur 's middags.

We zijn ook helemaal gewend aan de speciale bouw die een *shotgun* met zich meebrengt (alle ruimtes achter elkaar).

We zeulen nu overal onze telefoons mee.

Wat dus wil zeggen dat als ik in de woonkamer ben en Boi in de keuken staat te koken, hij me even appt dat ik kan komen eten, en andersom is dat handig als ik me in levensbedreigende situaties bevind (kakkerlak, spin).

Want tijdens mijn wekelijkse poetsdag zag ik de Eerste Kakkerlak (net zoiets als de '*Hollandse Nieuwe*', maar dan anders).

We weten dat New Orleans met zijn warme, vochtige klimaat ideaal is voor deze vieze beesten, maar ik was ze eigenlijk helemaal vergeten, totdat ik er een zag nu.

Hopelijk was het een gevalletje, '*verkeerde afslag genomen*'.

Boi, mijn held, heeft hem voor me verwijderd.

En dan loop je al mijmerend naar je brievenbus, (want er komt wel eens post voor Melissa en Jeff bij ons aan), en daar ligt dan een kaart van goede vrienden Katja en Boy en hun zoontjes Tycho en Yoram op ons te wachten.

Zo lief!!!!

Ze weten hoezeer we hiernaar toe geleefd hebben en zij hebben met ons meegeleefd vanaf het eerste begin.

Dank jullie wel!!!

Mochten mensen, na bovenstaande, ook geïnspireerd zijn geraakt, laat jullie vooral niet tegen houden;)

Op verzoek willen we ons adres graag geven.

En als we het toch hebben over in en om het huis, mag een foto van een schattig eekhoorntje ook niet ontbreken, vind ik.

Ik wil het toch ook even hebben over onze communicatie met het thuisfront.

Hierin is '*facetime*' het toverwoord.

Zowel mijn zusje Chantal met haar gezin, als Antoinette, de moeder van Boi, als schoonzusje Em met haar gezin hebben de mogelijkheid met ons te *facetimen*.

Op zo'n moment valt de afstand weg en kunnen we lekker wat keuvelen hoe het gaat.

Het is fijn elkaar dan ook even te kunnen zien.

Zeker omdat we een hechte familie vormen die normaal gesproken veel contact met elkaar heeft.

Ook is het fijn om even te checken hoe het met ons konijntje Basje is, die nu logeert bij Antoinette.

Samen met Em zorgt ze ervoor dat het hem aan niets ontbreekt.

Basje is erg tam en vindt aandacht heerlijk.

Iets dat hij ook nu volop krijgt.

(volgende blz)

Al met al ervaren we het als heel waardevol dat het communiceren met het thuisfront zo goed en gemakkelijk verloopt.

Sommige dingen gaan ook gewoon door zoals vanouds.

Schoonbroer Paul en Boi (inmiddels naast aangetrouwde familie ook goede vrienden) doen regelmatig *online gamen* 's avonds.

Ze moeten nu weliswaar rekening houden met het tijdverschil, maar ze zitten nog steeds geregeld een uurtje te spelen, alsof er geen 7860 kilometers afstand zit tussen Beeg en New Orleans.

Lees even terug wat ik heb geschreven over de armoedige 'throws' van onze eerste parade.....

Vrijdag 29/1 hebben we onze tweede parade gehad, dit waren er eigenlijk 2 achter elkaar (*Krewe Oshun en Krewe Cleopatra*).

We stonden al om 6 uur op *Canal Street*, mooi strategisch in een bocht, zodat we de parade 2 keer konden zien, en netjes vooraan achter een, door politie bewaakt, dranghek, want zo massaal is het allemaal wel.

Boi stond op zijn trapje, we waren er klaar voor.....

Het duurde nog tot 8 uur totdat de parade bij ons langskwam, en net voordat dit gebeurde, besloot de politie de dranghekken te verplaatsen.

Dus ons plekje werd iets minder ideaal, maar goed, we stonden nog steeds oké.

Voor de *throws* stonden we, bleek al snel, helemaal fout, want de afstand tussen ons en de wagens was gewoon te groot.

Maar wat waren de wagens prachtig, met al hun lichtjes!

Plotseling kwam er een roze *bead* mijn kant opgevlogen.

Ik stak mijn hand uit en ving dat ding.

In mijn enthousiasme sloeg ik Boi, die vlak achter me op het trapje foto's stond te maken, bijna van zijn verhoging af, hij kon zich nog net aan mij vastgrijpen.

De mensen die in mijn buurt stonden moesten lachen maar hadden duidelijk ook bewondering voor deze *coole* actie.

En die eerste keer.....het was wel een speciaal gevoel.

Maar een obsessie was geboren.

Dus voor de tweede parade stond ik erop om ergens anders te gaan staan, strategischer, zeg maar.

En dat werkte jongens!!!!

Hup die arm omhoog en vangen maar!

Roepen doe ik nog steeds niet en ik dring ook niet voor....maar ik kan dus eigenlijk best goed '*prikke*' (zoals we dat vroeger noemden).

Soms werd er zelfs heel gericht naar mij of naar Boi gegooid, daar weet Boi over mee te praten, hij kreeg tijdens het filmen van een parade met zijn telefoon een complete zak met kralen tegen zijn hoofd gegooid.

Naast de bekende *beads* werden er ook andere dingetjes gegooid, zoals knuffeltjes, penningen, bekers, maar ook zogenaamde *signature beads*, materiaal van een Krewe, dat minder vaak gegooid wordt maar erg gewild is bij het publiek.

In dit geval ging het om plastic glazen die met de hand versierd waren.

Wagen na wagen kwam voorbij en bekogelde het publiek met allerlei (leuke) *krempel*.

Mijn nek begon pijn te doen van al die *beads*, (want die hang je natuurlijk om) en ook mijn rug en voeten voelden niet aan alsof ik ze nog lang kon blijven gebruiken.

Na 11 uur kwamen we thuis, en we waren echt gesloopt.

Mijn tas was zwaar van alle zooi en toen ik het woog, bleek het om zo'n 3 1/2 kilo te gaan!

En dan alleen wat we gevangen hadden of wat voor onze voeten viel.

Maar *no way*, dat we dit allemaal mee naar huis nemen straks.

Ik heb wel van alles foto's gemaakt als herinnering.

Goed dat ik een paar dagen geleden die berg *beads* die ik op straat zag, niet opgeraapt heb.....

De volgende dag vertrokken we met jeugdige overmoed weer naar een parade in het *Quarter*.

Ik had 's nachts bedacht hoe ik mijn vangtechniek kon verfijnen:

Rek - en strek oefeningen doen van te voren om goed je spieren los te maken, gemakkelijke, niet knellende kleding aan, goed voorover hangen, foto's maken dmv inzoomen, en dan de camera in de tas gooien om met 2 handen te kunnen vangen, vooral geen compassie met degenen die naast je staat, niet in de buurt van kinderen gaan staan, want die krijgen alle knuffeltjes en zo, of je plukt een kind van de straat en gebruikt die even (liefste een schattig uitziend kindje van een jaartje of 2), vooral hard staan gillen zo gauw een *float* in zicht komt, liefst zo hoog mogelijk op en neer springen.

Uiteraard is bovenstaande onzin, uiteindelijk gaat het om het kijken naar al het moois wat aan je voorbijtrekt en niet om zoveel mogelijk '*throws*' te krijgen.

Maar het is '*big business*', en op momenten heerst er echt een soort van hysterie.

Neemt niet weg dat we ook nu weer genoeg mee naar huis namen, want krijgt men een zak met *beads* niet snel genoeg open, dan gooit men de hele zak maar, en als je dan iemand bent die goed kan '*prikke*', dan heb je een zak met *beads*.

Doe ik hetgeen ik vang subtiel in een tasje, de meeste mensen slepen grote tassen met zich mee en houden ze nog net niet open als er een wagen voorbij komt.

Tenminste, ik heb dat nog niet zien gebeuren, maar het zou me niet verbazen.

Na deze parade vertrokken we snel naar de verzamelplek van een andere parade, een hele aparte deze keer : *Tit Rex*, tit staat voor petit (klein).

Deze naam is afgeleid van de *Mardi Gras King Rex*, die ook een eigen parade heeft.

Het was een parade, (compleet met band) van kleine, door mensen gemaakte, carnavalswagens, van ongeveer een schoenendoos groot.

En dat trok dus echt een hele route rond.

Wat was dat leuk!

Ric vertelde dat elk kind op de basisschool vroeg of laat wel de opdracht krijgt een eigen *Mardi Gras -float* te maken, om de fantasie te prikkelen maar uiteraard ook om dit stukje cultuur levend te houden bij de jeugd.

Deze parade was een vervolmaking hiervan.

Men gaf soms kleine *beads* weg, of andere kleine dingetjes, die niet gegoooid werden maar overhandigd.

We hebben echt onze ogen uitgekeken.

Voor al Boi was bijzonder gecharmeerd van deze mini parade.

En toen als laatste naar *Cutters*, een buurtcafé waar Ric en Darron regelmatig te vinden zijn en waar nu de laatste parade van die dag voorbij zou komen.

Echter, deze had een uur vertraging, waardoor we wel weer erg lang moesten wachten.

Het was gezellig, maar ook een zooi ongeregeld.

De *Krewe* heette *Chewbacchus*, en is gebaseerd op *fantasy/science fiction*.

Deze parade was volgens Darron nog nooit zo lang geweest als nu.

Op een gegeven moment moest ik het dan ook opgeven, ik kon niet meer staan van pijn aan mijn voeten en mijn rug.

Het is hard werken, dat *Mardi Gras*-gebeuren.

En van 13.00u tot bijna 23.00u staan, lopen, fietsen, staan, staan, staan, en o ja, staan, was wat teveel van het goede.

Met name het lange wachten maakt zo'n dag erg vermoeiend en op den duur pijnlijk.

Dus zondag hebben we het wat anders aangepakt.

Ergens in de middag fietsten we op ons gemakje naar het *Quarter*, waar in totaal 4 parades zouden trekken, we zouden gewoon een paar uurtjes gaan kijken en het niet laat maken.

Toen wij aankwamen kwam de eerste parade net voorbij.

We zouden ook de *throws* aan ons voorbij laten gaan.

Ik begon ook heel goed, ik ving wel wat maar gaf het meteen af.

We hadden wel een paar bekers, waar altijd het logo van de *Krewe* op staat en wat wel een leuke herinnering is, een paar '*signature beads*', een paar penningen (*doubloons*) en een knuffeltje.

Netjes vonden we.

Totdat ik 2 keer een pak *beads* bijna in mijn schoot geworpen kreeg, en daarna nog bekogeld werd met losse kralenkettingen. De uiteindelijke opbrengst was, voor 2 en een half uur netto parades kijken, 3 kilo (voornamelijk) *beads*.

Het is echt niet normaal!!!

Inmiddels weten we dat er een aantal initiatieven zijn die na afloop van de *Mardi Gras* de kralen verzamelen en deze opkalefateren om weer te verkopen aan de *Krewes* voor hergebruik.

De opbrengsten kunnen zijn voor mensen met een beperking, dierenopvang enz.

Een goede zaak vinden wij, en hoewel de kralen nu nog mooi liggen uitgestald op onze schoorsteen, is de uiteindelijke bestemming hierbij bepaald.

(volgende blz)

We waren die zondag rond 5 uur thuis en sloten hem af met een lekker stukje *King Cake*, zoals dat hoort.

Die parades, het is echt een hele belevenis!!

Groetjes, Nicole

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com.

Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord "aanmelden" of "afmelden".

Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert.

Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

[11 \(Nicole\)](#)

[10b \(Boi\)](#)

[10 \(Boi\)](#)

[09 \(Nicole\)](#)

[08 \(Boi\)](#)

[07 \(Nicole\)](#)

[06 \(Boi\)](#)

[05 \(Boi\)](#)

[04 \(Nicole\)](#)

[03 \(Boi\)](#)

[02 \(Nicole\)](#)

[01 \(Boi\)](#)